

Sorge = Sang

Over den i Livet
Høvedle og Velbyrdige
Nu Himmelsalige Frue)

Hr. Maria Dorothea

Floer neè de Hansohn,

Salig

Justitz-Raad og General-Toldforvalter

Hr. Christen Floers

Efterladte Enke,

Fød. udi Kiøbenhavn den 6te Febr. 1719.

Død herudi Bergen den 9de Martii sidstleden,

Hvis Jordiske Lebninger

Bed een Høynornemme Sorge - Comitæ blev geleidet til Sit Hvile = Sted
udi Bergens Dom - Kirke den 23de ejusdem.

Skyldigst og Sorgeligst forfattet

Af Hendes

Høystførgende Efterlevende Sønner

And. & Frid. Flor.

Imprimatur F. ARENTZ.

BERGEN,

Erykt hos Kongel. Majests. privilegered Bogtrykker, Christoph Kochert.

BN 937

Din Sorg i Verden haver stæd,
 At sørge vi maa være med;
 Thi her er Tiid at græde:
 At græde det har og sin Tiid,
 Om vi modstod med ald vor Flid,
 Vi maa dog Dyrne væde.

Hvad Dyrne rinde! det er lidt,
 Men Hierterne de klapper tidt,
 Ja Siælens Kræfter røres;
 Her er Alarm i Sind og Siæl.
 Lev Hjerter Moder! evig vel,
 Det nu ey kand udføres.

At græde for en ringe Sag
 Er Børne-Værk, og ey Behag
 Blandt ædle Siæle finder;
 Men Dyrne er' af Flinte-Steen,
 Som føler ey den mindste Meen,
 Og ey med Taarer rinder.

Ach Hun er Død, Ach Hun er stiv!
 Du Livets GUD, som giver Liv,
 Som Livet har i giemmes
 Lad os kun komme alle frem
 Og have Lod og Deel blant Dem,
 Som hører Lammets Stemme.

Naar saadan Moder segner ned,
 Hensover og gaar bort i Fred,
 Men os dog efterlader,
 Som uden Fader, uden Moer,
 Den Drevelse den er vel stor,
 Vi hver det dømmene lader.

Vi sunge skal for HErrens Stoel
 I Himlens høye Fryde-Poel:
 Choragus Iesus bliver.
 Ent David Billede kun var;
 Men Iesus Overmagten har,
 Forstaae kun hvad vi skriver.

Den aldrig grad, som Guld ey saae,
 Men vi det kiender græde maae,
 Vi kiendte Moders Dyrer:
 Sid vi kun Hende ligne maae,
 Saa veed vi det ey galt kand gaae:
 Men Dyrnene de flyder.

Sin Fader Iesus Lov-Sang sang
 I Verden, men dog Syndens Evang
 Hans store Skuldre trykte;
 Han var frimodig, villig gif
 For os, han evig Seyer fik
 Det Sathan ey forrykte.

Naar vi betænke dette Tab,
 Det var ey Rusk, det var ey Skrab
 Ey til Sakh, og ey Zinder,
 Hvad Under kiere Benner om
 Vi nu paa Geist er blot og tom?
 Da Dyrnene de rinder.

Han er opstanden vi det veed,
 Kom Christen hid og hør Beskeed,
 Han alting har at byde:
 Han sunger med sin søde Flok
 Hvo saadant haver, haver nok,
 Ey onsker meer at nyde.

Triumph! Triumph! see Hyrden vandt,
Det tabte Saar han igien fandt,
Han rev af Dragens Lander
Det Bytte, som i Kjaesten var,
See! Loven udaf Juda har
Dog Pris til Verdens Ender.

Var bedre Liv i vente ey
For dem, som gaar paa HErrens Bey
End det i Verden findes;
Man skulde frygte for at gaae
Den smale Bey; men det er faae,
Alt dette overvindes.

Naar man kun her til Konnen seer,
Da agtes Møye ikke meer,
Som Verden her kand skænke;
Thi GUD i Naade lœnner dem,
Som udi Lydighed gaae frem,
Det maa vi vel betænke.

Er Troen fast ved Naadens Aand,
Da føles lidet Korsets Baand,
Som her maae Kiødet twinges
I Tillid til den store GUD
Man kand fra Verdens Vulder ud
Sig op til Himlen svinge.

Vor kiære Moder havde det
Af HErrens Ord begrebet ret,
Hun derfor modig vandret;
I stadigt Haab paa HErrens Bey,
Dg Verdens Lyster, sagde Ney:
Standhaftig, uforandret.

Vi som i Sorg maae leve her
Dg savne denne Moder kiær,
Kand trøste os med dette:
At Hun er vel i Fryd og Fred,
Dg skuer GUD i Evighed,
Det burde Sorgen lætte.

De Arbejds-Dage ere faae,
Som vi maae her i Verden gaae
Nedtrykte udaf Byrden,
En ævig Sabbath følger paa,
Da vi skal indtil Hvile gaae,
Dg Fryd hos Siæle-Hyrden.

Vor Jesus har bered os Stad
De Troende, de følge med,
Dg Deel i Glæden nyder.
O! evig, salig er enhver,
Som haver Stad og kommer der,
Hvor HErren Sine fryder.

Vor Moder for i Beyen gif,
Vi vel et Sted ved saadant fik,
Men GUD kand Alting vende
Til beste, naar vi søger ham
Han vogter os fra Synd og Skam
Dg gif en salig Ende.

Vi kunde meget tale om
Vor Moder, Hun var Dydig, From;
Men egen Roes den stinker,
Den Deylighed i Eye har
Dist daartig, ubesindig var,
Derfor han brugte Sminker.

Det dog ey er indifferent
Med Tak, at sunge denne Sang
Til Moders sidste Værelse,
At Hun fortiente af os det
Vi med ald Billighed og Ret
Respect for Hende bære.

End og i Graven; Thi Hun var
Imod os dyrebar og rar,
I Møye Hun os førte
Til Dyden frem, ja maangen Gang
Vor Ungdoms Lær og daglig Trang
Det Moders Hierte rørte.

O! lev Da Hierte Moder vel,
GUD glæde nu Din kiære Siæl
For Kammerets Stoel og Throne,
Vi quidrer nu i Sorgen her,
Men Du kand triumphere der
Med Engle Røst og Tone.

Sid vi med Glæde samles maae
Dg samtlig for GUDs Throne staae
En evig Lov-Sang sunge;
Den Glæde see! den overgaaer
Alt det, som vor Forstand formaae
At sige ud med Tunge.

Epitaphium.

Her hviler een Moder,
Som Egteskabs Poder
Med ægte Forstand
Har fødte, opnæret,
Omhyggelig været;
Hun miste sin Mand;
Men GUD var tilbage,
Lod ikke forsage
Den Ondige Siæl,
Hun holdt sig standhaftig,
GUDs Raade var kraftig,
Han gjorde det vel.
Nu er Hun fra Møye,
Har GUD udi Dye,
Bestuelsen der:
Vi Hende maae Være
Saknemmelig være,
Som lever nu her.
Hun ey udaf Minde
Dog skal nogen Sinde,
Saa lettelig gaae:
Gid vi maa med Hende
Bed Dagenes Ende
For Frelseren staae.

